

အမျိုးသားညီညွတ်ရေး

၈၈၆၆၆၆၆

(၁)

“အမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု”နဲ့တိုက်ဖျက်မှု “စစ်အာဏာရှင်စနစ်”ပျက်မှာပါ။ တပါတီ တဖွဲ့တည်း တိုက်ဖျက်လို့ မရပါဘူး။

စစ်အုပ်စု အာဏာရနေတာ ကြာပါပြီ။ ၁၉၅၈ က ဝတ်စုံပြည့်လေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၂ မှာ အပြီးအပိုင် အာဏာသိမ်းခဲ့တာ ၄၅ နှစ် ရှိပါတော့မယ်။ သိပ်ပြီး အခြေကျနေပါပြီ။ ဒါကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။ အထက်ဗမာပြည်ဟာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မှာ နှစ် ‘၆၀’ကျော်ပဲ နေခဲ့ရတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ “စစ်အာဏာရှင်စနစ်” ဘယ်လောက်အခြေကျနေမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေးဟာ ကျေးလက်တောရွာအထိ ရောက်ပါတယ်။ ဆရာဖေ ရေးတဲ့ တေးထပ်ထဲက “ပြာတာကိုတောင် ဦးချရတယ်”ဆိုတာ အမှန်ပါ။ အခုလည်း ကြံ့/ဖွံ့စွမ်းအားရှင်တွေကို ဦးချရ မတတ် သူတို့ရဲ့ ဓား ထက်လှပါတယ်။

“ကြံ့ခိုင်ရေး”ဆိုတာကို နဝတ/နအဖ တီထွင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၅၈ က “ဆိုရှယ်လစ် စစ်အုပ်စု” ထွင်ခဲ့ တာပါ။ အဲဒီ“ဆိုရှယ်လစ် စစ်အုပ်စု”ဝင်တွေက အခုတော့ “နအဖ”ကို မထောက်ခံကြပါဘူး။ အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ သမိုင်းကြောင်း အရ ပြောရရင် သူတို့ပဲ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို အုတ်မြစ်ချခဲ့ကြတာပါ။

“အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်” ကိုလည်း “ဆိုရှယ်လစ် စစ်အုပ်စု”ကပဲ စပြီး တီထွင် တာပါ။ “အိမ်စောင့်အစိုးရ”မတိုင်မီက အဲဒါ မရှိပါဘူး။ “မှတ်ပုံတင် စစ်တယ်”ဆိုတာ အဲဒီကတည်းက ပေါ်တာပါ။ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး ဒီလို လုပ်သလဲဆိုတာလည်း ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ကြ စေချင်ပါတယ်။ “ဗကပ ယူ/ဂျီ”ကို ခြေချုပ်ဖို့ တီထွင်ခဲ့တာပါပဲ။ “အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်” “အိမ်ထောင်စုစာရင်း”စတဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ရေး နည်းနာဟာ တစုံတရာ ထိ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ အဲဒီ နည်းနာက ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာတောင် လူတိုင်းကို “၂၄ နာရီ”ဖိနှိပ်တဲ့ အဓိက နည်းနာကြီး ဖြစ်လာနေပါပြီ။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်အိမ်ချုပ်ချစ်နေရတဲ့ ဘဝ ရောက်ကုန်ပါပြီ။

အခြေခံဥပဒေ “ရေး”တဲ့ နည်းနာကိုလည်း နဝတ/နအဖ တီထွင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ “တော်လှန်ရေးကောင်စီ”ဆိုတဲ့ စစ်အုပ်စု ထွင်ခဲ့တာပါ။ နအဖရဲ့ “လမ်းပြမြေပုံ”ဆိုတာ အသစ်အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ “တော်လှန်ရေး ကောင်စီ”ရဲ့ ဖဝါးခြေထပ် ခြေရာနင်း လိုက်နေတာပါပဲ။

နဝတ /နအဖ တီထွင်တာ တခုပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဗိုလ်အောင်ဆန်းကို သမိုင်းစာမျက်နှာက ဖျောက်ပစ်တာပါ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် (DASSK) သာ NLD ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာရင် အဲဒီတီထွင်မှုတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “နေပြည်တော်” ဆိုတဲ့ ပျဉ်းမနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနော်ရထာ၊ ဘုရင့်နောင်၊ အလောင်းဘုရား ရုပ်တုတွေနဲ့အတူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရုပ်တု ရှိနေမှာပါ။ (အတိတ်က “အား”ကိုယူပြီး ပစ္စုပ္ပန်မှာ အသုံးချတဲ့နည်းကို တိုင်းပြည်တိုင်း လုပ်ကြတာဟာ ထုံးစံတခုပါ) အပျင်းပြေမှန်းပြီး ကြည့်မိပါတယ်။ NLD နဲ့ DASSK မရှိတော့ရင်၊ စစ်အာဏာရှင်စနစ်လည်း ရှိနေသေးရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်တု “နေပြည်တော်”မှာ ပေါ်လာမယ် ထင်ပါတယ်။ နောက်တက်တဲ့ စစ်အုပ်စုက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ပြန်ပြီး “အသုံးချ”ချင်မှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “သန်းရွှေ”လို ဘာအစဉ်အလာမှ မရှိတဲ့ လူကို ရုပ်တု မထုချင်လို့ပါ။ ဗိုလ်အောင်ဆန်း ရုပ်တုကမှ လက်တွေ့အသုံးကျမှာမို့ ပါပဲ။

စနစ်တခုဟာ တဖြည်းဖြည်း ဖြည့်ဆည်းရင်းနဲ့သာ အခြေကျသွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဗမာပြည်စစ်အာဏာရှင်စနစ်ဟာလည်း အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို အဓိကထား ပြောချင်ပါတယ်။ အခြေကျသွားတဲ့ စနစ်တခုကို တိုက်ဖျက်တာမှာ တပါတီ တဖွဲ့နဲ့ တိုက်လို့ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ မတော်တဆ ကြွေတလက် ကြက်တခုနဲ့နည်းနဲ့ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ “အမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု”နည်းနဲ့သာ အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

(၂)

“အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု”ဟာ တယောက်မကျန် ညီညွတ်ရေးလို့ အဓိပ္ပာယ် မရပါဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ “အလိုတော်ရီ”က ဘယ်လိုမှ ပါမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “အလိုတော်ရီ”တွေက ခေတ်တိုင်းမှာ ရှိစမြဲပါ။ ဗမာ ပြည်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ “၂” ခုကို လေ့လာသင့် ပါတယ်။

ပထမ အတွေ့အကြုံက “ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း”အတွေ့အကြုံ၊ ဒုတိယက “ဖတပလ”အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမအတွေ့အကြုံက ပိုပြီး အခု အခြေအနေနဲ့ နီးစပ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာဗမော်ဟာ “၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ”ရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်ပါ။

“ဗမော် ဘဦး...အို-အို”လို့ ခွေးနဲ့ နှိုင်းပြီး ကြွေးကြော်သံ အထုတ်ခံရသူပဲ။ ကြွေးကြော်သူက တို့ဗမာအစည်းအရုံးနဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂပါ။

“ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း”ဖွဲ့တော့ သူ့ကို ခေါင်းဆောင်တင်ပါတယ်။ ၁၈၀ ဒီဂရီ လှည့်ပြောင်းလိုက် ကြတာပါပဲ။ တဖက်တည်းက လှည့်ပြောင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

“၂”ဖက် လှည့်ကြတာပါ။ အဲဒီသမိုင်းကို မိလိုက်သူတွေ အခု ရှိပါသေးတယ်။ သူတို့ဆီက လေ့လာထားသင့်ပါတယ်။ အတုယူသင့်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဝဲနဲ့ လက်ယာ ညီညွတ်ကြတာပါ။

ဒုတိယ အတွေ့အကြုံက တမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ “ဖတပလ”ဟာ တကယ်တော့“လက်ဝဲညီညွတ်ရေး”ပါ။ သခင်စိုး၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်းတို့ဟာ “လက်ဝဲ”တွေချည်းပါ။ ဒါကြောင့်လည်း “တပ်ဦး”လို့ အမည်ခံခဲ့ကြတာပါ။ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးပြီးဆုံးမှာ “ဖဆပလ”ဖွဲ့မှ လက်ယာအင်အားစုတွေ ပါလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဘဖေတို့သာမက “မျိုးချစ်ပါတီ”ဦးစောရဲ့ လူတွေလည်း ပါလာပါတယ်။ နောက်ဦးစော ထောင်ကလွတ် (ယုဂန်ဒါ-က ပြန်) လာမှ ဖဆပလထဲက သူ့လူတွေ ထွက်သွားပြီး ရာထူးယူကြပါတယ်။ ဟင်္သာတ ဦးမြတို့ လောက်ပဲ ကျန်ပါတယ်။ ဒေါက်တာဗမော်ရဲ့ “ဓားမပါတီ”က လူတွေလည်း “ဖဆပလ”ထဲ ပါလာကြပါတယ်။ သူတို့လည်း “လက်ယာ”ပါပဲ။ ဗနာကတော့ ထွက်ကုန်ကြပါတယ်။ ဂျပန် ဆူဂါမို (စစ်အကျဉ်းထောင်)က ဒေါက်တာဘမော် လွတ်လာမှ ဖြစ်တာပါ။ ပျော်ဘွယ်ဦးမြတို့ပဲ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ ဦးဘဖေ

လည်း လက်ယာ ပါပဲ။ သူက ဖဆပလထဲမှာ မြနေပါတယ်။ မြမှာပေါ့။ သူနဲ့ ဒေါက်တာဗမော်၊ ဂဠုန်စော အတူနေလို့ မရပါဘူး။ ထွန်းအုပ်၊ ဗစိန်၊ ဆာ-ပေါ်ထွန်းတို့ အလိုတော်ရှိတွေကတော့ ဖဆပလနားကို ယောင်လို့တောင် မသိပါဘူး။ အလိုတော်ရှိတွေချည်းပေမယ့် သူတို့ချင်းလည်း သိပ် မတွဲဖြစ်ပါဘူး။

အကြမ်းဖျင်း တင်ပြတာပါ။ အဓိကပြောချင်တာက “အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး” မှာ လက်ဝဲ-လက်ယာ ညီညွတ်ရမယ်။ အလိုတော်ရှိတွေ မပါနိုင်ဘူး ဆိုတာပါ။

(၃)

“အမျိုးသားညီညွတ်ရေး”ဟာ ပြည်တွင်း လိုအပ်ချက်ကြောင့်သာမက ပြည်ပရေးရာ လိုအပ်ချက်ကြောင့်လည်း ဖွဲ့စည်းနိုင်တာပါ။ အင်္ဂလိပ် အပေါ်သဘောထား၊ ဂျပန်အပေါ်သဘောထား၊ ဒါတွေမှာ တစ်တရား အမြင်တူကြလို့ ဖွဲ့ နိုင်တာပဲ။

“အမျိုးသားညီညွတ်ရေး”ကို အကြွင်း မဲ့ ညီညွတ်ရေးလို့ သဘောထားရင် ရေရှည်ညီညွတ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ပြောင်းသလို မိမိတို့ထဲမှာလည်း ပြောင်းနိုင်တာကြောင့်ပါ။

ပြည်ပနိုင်ငံတွေ(ဗမာပြည်အရေးမှာ အခရာကျတဲ့ ပြည်ပနိုင်ငံတွေ) အပေါ် အမြင်ကို မိမိတို့ ညှိနှိုင်းနေကြရမှာပါ။ ငြိမ်းချမ်းစွာ သဘော ကွဲလွဲခွင့် ပေး ထားရပါမယ်။ အမြင်မတူသူတိုင်းသာ ခွဲနေကြရင် ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်တွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပါတီတွေ-လူတွေမှာ ဆန္ဒစွဲ ရှိတတ်ပါတယ်။ အီရတ်ကို အမေရိကန်က ဝင်ပြီး ဆုံးမတုန်းက “ကြွက်မနိုင်-ကျီမီးရှို့” အတွေးအခေါ် ပေါ်ပါ တယ်။ ဗကပနဲ့ နီးစပ်သူတွေထဲမှာလည်း ပေါ်ပါတယ်။ အမေရိကန် ဝင်လာစေချင်သူ ရှိတယ်။ ကုလသမဂ္ဂ အလံနဲ့ ဝင်လာရင် လက်ခံမယ်။ သူချည်း ပဲ အီရတ်ဝင်သလိုဝင်ရင် လက်မခံဘူး။ ပြန်တိုက်မယ်-ဆိုတဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ ‘ဗကပ’ က ဒုတိယအမြင်ကို သဘောတူပါတယ်။ ထုတ်လည်း ပြော ပါတယ်။ “နအဖ”နဲ့ အသံတူသလို ရှိပေမယ့် အကြောင်းအချက်က ကွဲပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို ကာကွယ်တဲ့ပုံစံမျိုး ဗကပ-က ဘယ်တော့မှ အဖြစ်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ “ဒီမိုကရေစီညွန့်ပေါင်းအစိုးရ”ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်ရေးကို အတိအလင်း ကြေညာခဲ့တာပါ။ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို ဘယ်အခြေအနေမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လက်မခံပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ပါတီရဲ့ စာစောင် စာ တမ်းတွေမှာ “ဂေဟာ ပရပ်ဂျား(ဂျာမနီ)-ပြင်သစ်စစ်ပွဲ”တုန်းက မာ့ကစ်-အိန်ဂယ်တို့ လုပ်သလို လုပ်မယ်လို့ရေးပြီး ပညာပေးခဲ့တာပါပဲ။ ပြင်သစ် ဧကရာဇ် တတိယ နပိုလီယံ အာဏာမြို့ စစ်မတိုက်ပါဘူး။ မာ့ကစ်အိန်ဂယ်တို့က ဂျာမနီတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပရပ်ဂျား-ကိုင်စောဘုရင်ကို မထောက်ခံ ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ပြင်သစ်စစ်ပွဲပြီး ပြင်သစ်ပြည်မှာ သမ္မတနိုင်ငံ ပြန်ပေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလုပ်နည်းကို အတုယူပြီး လုပ်မှာပါ။ အခြေအနေသစ်မှာ ပုံစံသစ် နဲ့ လုပ်မှာပါပဲ။

အဲဒီလိုပြောတော့ အမေရိကန်က ကျီကို ဝင်ပြီးမီးရှို့မယ်ထင်လို့လား-လို့ မေးစရာ ရှိပါတယ်။ မထင်ပါဘူး။ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ (ဂျပန်လည်း ပါတယ်) Asean ရဲ့ ဗဟိုချက်မက ဗမာပြည်(ကျီ) ကို ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး မီးမရှို့ပဲ ပါဘူး။ အင်အားကြီးတွေ အချင်းချင်း ထိပ်တိုက်မတွေ့ဝံ့ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ဗမာပြည်အရေးလောကီနဲ့ သူတို့တတွေ ဓားသွေးကြဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ စေ့စပ်ကြမှာပဲ-လို့ ဧကန် သဘော ဗကပ-က ပြောခဲ့တာပါ။

ကုလသမဂ္ဂ လုံခြုံရေးကောင်စီ UNSC မှာ ဗမာပြည်ပြဿနာက (ကိစ္စကလေးတခုအဖြစ်) ရောက်နေပါပြီ။ အမေရိကန် ကိုယ်စားလှယ် ဘိုလ်တန်က အဆိုမှုကြမ်းအပူတပြင်း မရေးသေးဘူးလို့ ပြောသံကြားရပါတယ်။ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ သံတမန်စကားနဲ့ “စေ့စပ်ကြရအောင်”လို့ တရုတ် ကို ကမ်းလှမ်းလိုက်တာလို့ ထင်ရပါတယ်။ အမေရိကန်ရော တရုတ်ပါ ဗမာပြည်ကိစ္စကြောင့်တော့ မစေ့စပ်နိုင်၊ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အခုလို ကာလမှာ ဗမာပြည်ကိစ္စကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ၂ ဖက် လက်ခံနိုင်တဲ့အဆိုဖြစ်အောင် စေ့စပ်ကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ဗမာပြည်က တရုတ်ရဲ့ အနောက်တောင် တံခါးဝမှာ ဖြစ်လို့ အိန္ဒိယနဲ့လည်း ဆက်နေလို့ စေ့စပ်တာမှာ အချိန်ယူကြလိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်။ “ဆေးသမား မထောင်းသာ လူနာမခံချီ” ဖြစ်မှာကိုပဲ စိုးလှပါတယ်။

ဗကပ-က အမြင်တွေ ညှိချင်ပါတယ်။ ပြည်တွင်းရေး ပြည်ပရေး အမြင်တွေ ညှိကြရင် ညီနိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အမြင်တူမှ အမျိုး သား ညီညွတ်ရေးတည်ဆောက် နိုင်မှာပါ။

၂၁ စာစဉ် အမှတ် (၁၀) မှ ကူးယူပေါ်ပြပါသည် &bmbn#if